

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 279/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DREVODOMY RAJEC, s. r. o., Námestie SNP 2/2, Rajec, zastúpenej advokátom Mgr. Rastislavom Otrubom, Advokátska kancelária, Kvačalova 1227/55, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského úradu v Žiline sp. zn. 2011/00379/Dub zo 14. marca 2011, ako aj „*všetkými nadväzujúcimi rozhodnutiami nadväzujúcimi na toto rozhodnutie*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti DREVODOMY RAJEC, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DREVODOMY RAJEC, s. r. o., Námestie SNP 2/2, Rajec (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) rozhodnutím Krajského úradu v Žiline (ďalej len „krajský úrad“)

sp. zn. 2011/00379/Dub zo 14. marca 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ako aj „všetkými nadväzujúcimi rozhodnutiami nadväzujúcimi na toto rozhodnutie“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou správneho konania o umiestnení stavby. Obec Vyšný Kubín ako miestne príslušný stavebný úrad vydal rozhodnutie sp. zn. 202/2010/206-TS/A10 z 8. júla 2010, ktorým rozhodol o umiestnení stavby aj napriek nesúhlasnému stanovisku Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Ministerstvo podalo proti uvedenému rozhodnutiu stavebného úradu obce Vyšný Kubín odvolanie, o ktorom rozhodol krajský úrad napadnutým rozhodnutím, ktorým zrušil odvolaním napadnuté rozhodnutie stavebného úradu obce Vyšný Kubín. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým rozhodnutím krajského úradu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti opisuje, že proti napadnutému rozhodnutiu krajského úradu podala odvolanie adresované ministerstvu, o ktorom rozhodlo ministerstvo rozhodnutím sp. zn. 2011/2930/V-958/Lig z 25. mája 2011 tak, že zamietlo sťažovateľkino odvolanie. Sťažovateľka následne podala aj žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajskému súdu v Bratislave, ktorý rozsudkom sp. zn. 1 S 115/2011 z 5. apríla 2012 žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka tiež podala aj odvolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 17/2012 z 13. júna 2013 rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľa uvedené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v konaní vedenom Krajským úradom Žilina pod spis. zn.: 2011/00379/Dub bolo porušené.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského úradu Žilina, ktoré bolo vydané dňa 14.03.2011 v konaní vedenom pod spis. zn.: 2011/00379/Dub ako i všetky súvisiace rozhodnutia nadväzujúce na uvedené rozhodnutie a vec sa vracia Krajskému úradu Žilina -odbor štátnej stavebnej správy na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadosťučinenie vo výške 50.000 EUR.

4. Ústavný súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnenému zástupcovi sťažovateľa Mgr. Rastislavovi Otrubovi so sídlom: Kvačalova 1227/55, 01004 Žilina vo výške 138,84 EUR. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Samotná sťažovateľka tak formuláciou sťažnostného petitu určila ústavnému súdu rozsah, v akom sa

napadnutým rozhodnutím krajského úradu má zaoberať. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa totiž vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

Sťažovateľka v predloženej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy), ktorého sa mal dopustiť krajský úrad svojím napadnutým rozhodnutím. Základné právo vlastníť majetok je právom hmotnej povahy.

1. K namietanému porušeniu označeného základného práva napadnutým rozhodnutím krajského úradu

Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie krajského úradu, keďže ho už preskúmalo ministerstvo na základe podaného odvolania a následne aj krajský súd a najvyšší súd na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podanej sťažovateľkou, ktoré boli oprávnené a zároveň povinné poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského úradu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Ústavný súd iba nad rámec odôvodnenia poznamenáva, že pokiaľ ide o tú časť petitu sťažovateľky, ktorou sa domáhala zrušenia „*nadväzujúcich rozhodnutí vo veci*“ (bod 2 petitu sťažnosti), tak k tejto časti petitu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že je nezrozumiteľný a nejasný, a preto aj nevykonateľný, pretože sťažovateľka v bode 1 petitu svojej sťažnosti nenavrholo vysloviť porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ďalšími „*nadväzujúcimi rozhodnutiami vo veci*“, čo spôsobuje vnútorný

rozpor petitu sťažnosti a zároveň aj jeho nevykonateľnosť, pretože nie je možné zrušiť rozhodnutie orgánu verejnej moci z dôvodu jeho protiústavnosti, keď sa jeho protiústavnosť nenamieta, respektíve sa v konečnom návrhu (petite) nenavrholo vyslovenie porušenia toho -ktorého základného práva podľa ústavy takýmto rozhodnutím orgánu verejnej moci. Navyše, nejasnosť a nevykonateľnosť tejto časti petitu je daná aj tým, že sťažovateľka nekonkretizovala, o ktoré rozhodnutia ktorých orgánov malo ísť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd by o tejto časti sťažnosti mohol rozhodnúť i tak, že nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, a preto túto časť sťažnosti by ústavný súd mohol odmietnuť v rámci predbežného prerokovania z uvedeného dôvodu.

Nad rámec uvedených dôvodov akcentujúc presvedčivosť svojho rozhodnutia ústavný súd dodáva, že aj v prípade, ak by sťažovateľka predostrela jasný a zrozumiteľný a konkrétny petit, v ktorom by namietala porušenie označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy konečným rozhodnutím v jej veci, aj v takom prípade by bolo nevyhnutné jej sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti s poukazom na stabilnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základne právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014